

единъ день, не да му принесе честь, защото той са малко грижеше за таквоще чувство, но да принесе значителны услуги на самага Жуанъ-Батиста Валсейро, единственны човѣкъ въ свѣта, когото обичаше колко-годѣ капетанинтѣ.

При сичката си младость и неопытность, Пикильо наченѣ най-подирѣ да разумѣва кой пѣтъ щѣше да премине и каквы водачы имаше. Туй открытіе испълни съ ужасъ сърцето му, разбуди за малко сичкитѣ му естествено добры чувства, и както казва Писаніето въспрѣ да порастѣтъ бодилитѣ и да задушѣтъ пшеницата. Но той еще не бѣше посвѣтенъ въ сичкитѣ тайнства на званіето си. Разбойницитѣ, понеже гледахѣ че капетанинтѣ го почиташе, не крыяхѣ отъ него нищо и не са бояхѣ да са шегуватѣ, предъ него, но еще не му са довѣривахѣ и изисквахѣ отъ него сѣкогы слѣпа покорность, неограничено послушаніе; а за него было бы безкрайно опасно да излѣзе отъ тѣзи черта на поведеніе, защото вече бѣше спечелилъ между другаритѣ си единъ смъртенъ врагъ, рѣшенъ да не му прости ни наймалкото нѣщо.

Нѣкога когато додахѣ нощъ пѣтници, карахѣ го да приготви прекрасната стая, която вѣчно възбуждаше любопытството му и уголѣмняваше безпокойството му; единъ вечеръ му са стори че видѣ на завивката знакове отъ капчицы крѣвъ; но отъ тогасѣ напослѣ нищо не подгвърди сумнѣніята му; стаята бѣше прекрасна, удобна, двата ѣ прозореца гледахѣ къмъ лѣса, и третійтъ къмъ двора; тя бѣше безопасна отъ сѣкѣждѣ, и вратата са затваряхѣ отъ вѣтрѣ съ два лоста, на които теглянѣто са чуваше вѣтъ, защото сичкитѣ пѣтници като идяхѣ да си легнѣтъ, не забравяхѣ да ги теглѣтъ.

И съ сичко туй напраздно Пикильо ставаше много рано, и пазяше отъ стаята си, която бѣ на най-горній катъ; както казахмы, той не виждаше на другия день да си отиватъ онѣзи които бѣхѣ дошли въ предній день, и особенно когато отъ облеклото, отъ нравитѣ и отъ багажа си са виждахѣ богаты и значителны.